Выходить у Львовѣ що дня (крôмѣ недѣль и гр. кат. святъ) о 5-ой годинѣ по полудни.

Адмiнiстрацiя и Експедицiя подъ ч. 8 улиця Чарнецкого.

Редакцiя ул. Францiсканьска ч. 10, дверѣ 10.

Письма приймають ся лишь франкованѣ.

Рекламацiи неопечатанѣ вôльнѣ вôдъ порта. Рукописи не звертають ся.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додатокъ до „Ґазеты Львôвскои".

Предплата у Львовѣ: въ Адмiнiстрацiи „Ґазеты Львôвскои" и въ ц. к. Староствахъ на провiнцiи

на цѣлый рôкъ 2 зр. 40 к.
на пôвъ року . 1 зр. 20 к.
на чверть року . . 60 к.
мѣсячно . . . . 20 к.
Поодиноке число 1 кр.

Зъ почтовою пересылкою:

на цѣлый рôкъ 5 зр. 40 к.
на пôвъ року 2 зр. 70 к.
на чверть року 1 зр. 35 к.
мѣсячно . . . . 45 к.
Поодиноке число 3 кр.

Ч. 117. Субота 25 Мая (6 Червня) 1891. Рôкъ I.

Вôдшкодоване невинно засудженыхъ.

Єсть то рѣчь зовсѣмъ природна и легко зрозумѣла, що справедливôсть людска, людскiй судъ не можуть нѣколи бути совершеннй, бо прецѣ и чоловѣкъ самъ не єсть совершеннымъ. Зъ того однакожь ще не выходить, щобы люде однй другихъ не судили, щобы не вымѣрювали якоись справедливости. О одно тôлько ходить, о то, щобы люде въ мѣру своихъ силъ судили однй другихъ, вымѣрювали однй другимъ справедливôсть, щобы чоловѣкъ, якъ то звычайно каже ся, по своѣй совѣсти и по своему знаню судивъ чоловѣка и бувъ для него справедливый.

А однакожь и въ такихъ случаяхъ, коли той чоловѣкъ, що судить другого, старає ся всѣми силами бути справедливымъ, буває такъ, що судячiй несправедливо осудить другого и той мусить вôдтакъ невинно терпѣти. На жаль такихъ случаѣвъ бувае дуже богато. Бувае не разъ такъ, що чоловѣка на смерть засудять, а вôнъ нѣчого не виненъ. Кôлька лѣтъ тому назадъ бувъ такiй случай у Вѣдни, що якiйсь чоловѣкъ, засудженый на цѣле житє до вязницѣ, сидѣвъ вже девять лѣтъ въ кримiналѣ, ажь показало ся, що вôнъ нѣчого не виненъ, що то другiй а не вôнъ убивъ якогось тамъ чоловѣка. За щожь вôнъ невинно терпѣвъ? Хто въ силѣ вернути єму назадъ єго щастє єго здоровлє по тôльколѣтнôй муцѣ. Де вôнъ має теперь подѣти ся, що зробити зъ собою, коли зломаный на души и тѣлѣ выйде зъ кримiналу? Чи може то не справедлива рѣчь, щобы такому чоловѣкови дати бодай яке таке вôдшкодоване за єго невиннй муки, подати помôчь до дальшого житя и не лишати єго безъ опѣки тяжкôй судьбѣ?

Въ деотрыхъ краяхъ европейскихъ установлено вже давно таке право, що коли когось невинно засудять и опôсля покаже ся єго невиннôсть, тѣ єго не лишь що пускають на волю, але и дають якесь вôдшкодоване, подають спосôбъ до нового честного житя. Установленє такого права домагають ся люде вже вôдъ давна и въ нашôй державѣ и якъ разъ теперь, коли радить комiсiя Рады державнои надъ реформою закона карного, розбирала въ нѣй оногды такожь и справу вôдшкодованя невинно засудженыхъ. Въ комiсiи тôй заявивъ комiсарь правительства, що мiнiстерство справедливости єсть за тымъ, щобы ухвалити законъ о вôдшкодованю невинно засудженыхъ и признає право домагати ся такого вôдшкодованя вôдъ державы, а въ тôмъ лишь вся трудность, въ якiй спосôбъ має ся жадати того вôдшкодованя и котрôй власти признач ити право рѣшати въ тôмъ дѣлѣ.

Въ комiсiи тôй забирали голосъ такожь и три галицкй послы, и кождый пôсля своего погляду высказувавъ свою гадку. Мѣжь иншимъ було такожь сказано, — бодай такъ выходить зъ записокъ вѣденьскихъ ґазетъ — що коли свѣдки збаламутять судью фальшивыми зôзнанями и вôнъ выдасть несправедливый засудъ, значить ся, засудить когось невинно, то тому невинно засудженому не конче справедливо належить ся вôдшкодоване вôдъ державы. Намъ видить ся, що сей поглядъ не конче справедливый. А щожь виненъ засудженый тому, що свѣдки зôзнавали фальшиво? Чи має вôнъ зъ тыми свѣдками вести процесъ насамперѣдъ за ихъ фальшиве зôзнанє, а вôдтакъ ще другiй о вôдшкодоване? Якажь тогды була бы справедливôсть? Припустѣмъ, що хтось сидѣвъ бы кôлька лѣтъ въ кримiналѣ лишь для того, що свѣдки фальшиво зôзнали, а вôдтакъ показалось бы, що вôнъ не виноватый, щожь має вôнъ теперь робити, стративши може всякй способы до житя, зъ вôдки має взяти грошей на довгй а труднй процесы, кого чѣпати ся, коли н. пр. свѣдокъ якiй померъ, або перенѣсъ ся десь за границю?

На нашъ поглядъ въ справѣ невинно засудженыхъ, не повинно бы бути вымки. Скоро кого разъ невинно засудили и то пôзнѣйше було доказано, то такому невинно засудженому повинна бы держава признати вôдшкодованє, и то не лишь мiнiмальне, значить ся сплатити дѣйстну шкоду, яку вôнъ черезъ засудъ потерпѣвъ може лишь въ якôйсь однôй части свого майна, але въ кождôмъ напрямѣ и пôдъ кождымъ взглядомъ, безъ огляду на то, хто тому завинивъ, чи самй лишь судьѣ, чи свѣдки, чи однй и другй.

УЛЯНА.

Полѣска повѣсть.

Й. И. Крашевского.

(Дальше).

Таке роздумуючи йшовъ панъ Тадѣй берегомъ озера домôвъ, понуривши голову; часомъ поглянувъ на самотный дворъ тихiй, якъ єго житє, то зновъ на село и на чорну стару церковь; а по єго звѣшенôй головѣ, мовъ бы вже стала єму важкою, крутили ся вечѣрнй думы и неспокôйнй пытаня будучности про завтра.

Бо въ кождого чоловѣка є три житя: одно, по котрôмъ плаче, друге, въ котрôмъ живе и стогне, третє, котрого сподѣває. Того третого не стало въ тôй хвили Тадеєви, тому й думавъ такъ сумно. Одна жѣнка, одень поглядъ, слово, зогидили єму вже то житє, котре пару днѣвъ тому назадъ, вважавъ ще за найспокôйнѣйше, найщасливѣйше. — Одна жѣнка и то яка жѣнка!

А вечѣръ сходивъ на землю тихiй, спокôйный, сельскiй; сонце червонѣло за сосновымъ лѣсомъ, товаръ повертавъ зъ поля и йшовъ самъ зъ опущеными головами до своихъ обôръ та хлѣвôвъ, пôдскакували козы, котрыхъ тôлько ховають полѣщуки; кôлька овець зъ довгою вовною на тонесенькихъ нôжкахъ бѣгло блеючи идъ хатамъ, двѣ качки дикй лѣтали надъ озеромъ, вѣтеръ знимавъ єго филѣ и розбивавъ о берѣгъ надъ шляхомъ. Въ тôй картинѣ, такъ звычайнôй, такъ будденнôй, бувъ якiйсь чаръ тужный, було житє, але житє, котрого видъ не выстане для капку ширшого серця, може занадто тихiй, тому що надто безъ цѣли.

Тадѣй дививъ ся, бачивъ то, що окружало єго красою, а рôвночасно щось такъ сумного ворушило ся въ єго серци, що задержавъ ся и присѣвъ вôдчуваючи потребу смутку, потребу туги.

Цѣлый той рухъ вечѣрный села перейшовъ другимъ берегомъ озера противъ него и посунувъ ся попри коршму въ село. Вôнъ сидѣвъ и дививъ ся, а очи єго звертали ся мимоволѣ на хату Уляны, зъ котрои комина пôднимавъ ся чорный, смоляный дымъ. Чути було въ тôй сторонѣ зъ реванємъ худобы помѣшанй голосы вертаючихъ зъ поля, чути було дѣтей витаючихъ матерѣ и смѣхи! — А всеежь є и щасливй въ тôмъ житю, подумавъ, скорше може и меншимъ коштомъ якъ въ другôмъ. — Хлѣбъ для нихъ всѣмъ, а Богу дяковати, не голоднй они и не будуть!

За нимъ давъ ся чути якiйсь шелестъ, хтось перейшовъ. — Якъ бы умысно, на то, абы єго дратувати, була то Уляна. Тадѣй пôднявъ ся, хотѣвъ єи затримати. — Она бѣгла зъ вѣдромъ воды, глянула, всмѣхнула ся и втѣкла. Не хотѣвъ за нею бѣгти, зъ дороги було ихъ видко, мôгъ бы бувъ хто доглянути, а чоловѣкъ! Готове пекло въ хатѣ.

Стыдаючи ся и самъ собѣ докоряючи вернувъ Тадѣй до двора. Нѣхто на него не зважавъ, нѣхто до него не промовивъ, пôйшовъ и заперъ ся въ своѣй комнатѣ.

IV.

— Такъ, такъ, говоривъ вôнъ кôлька днѣвъ пôсля того — хитра дворка, умѣє она якъ нашй панѣ и зôтхати и говорити и прижмурювати очи. Ихъ простота, коли вкраде ся до неи ложь, сто разъ небезпечнѣйша, бо въ єи щирôсть повѣрити лекше. Чомужь бы она мала бути вымкою? за що мавъ бы я такъ понижити ся, щобы ажь привязати ся до тои жѣнки, до простои гончарихи?

Вийшовъ и луснувъ за собою дверми, а въ сѣнехъ заставъ.., кого зновъ? Уляну. — Симъ разомъ моторнѣйша, пôдняла противъ него чорнй свои очи.

— Що ты ту робишъ?

— Була давнѣйше въ дворѣ и вмѣю прати, такъ и взяли мене до паньского бѣля.

— А двораки певно дуже тому радй?

— О! Але я. — Чоловѣкъ ажь сюды приходить за мною слѣдити.

Тадѣй здвигнувъ плечима, а побачивши на подвôрю економа, закликавъ:

— Пане Липовскiй—скажѣть, най Оксень Гончарь...

Письмо Катича о балканьскôмъ союзѣ.

Якъ вже звѣстно, скликавъ бувъ сербскій президентъ скупштины вѣче радикалôвъ, на минувшу недѣлю до Ягодины, и тамъ мала обговорити ся справа балканьского союза. До вѣча того не прийшло, бо здаєсь, правительство на то не позволило. Катичь запрошуючи своихъ товаришѣвъ на то вѣче, розôславъ бувъ до кождого зъ нихъ таке письмо:

„Мôй друже! Выходячи зъ того становища, що на справы публичнѣ треба пильно глядѣти и завчасу до нихъ брати ся, насуваєсь кождому потреба розважити питанє, якимъ способомъ можна бы то, що вже маємо, якъ и природный поступъ забезпечити. Одному чоловѣкови не такъ то трудно здобути собѣ то, що єму и єго родинѣ потрѣба, та забезпечити собѣ той здобутокъ. Инакше однакожь маєсь рѣчь зъ народами. Исторія розказує намъ, що многі народы упадали, хочь поодинокі люде жили добре и щасливо. Тяжка школа досвѣду вывенила причину сего звѣвища, и лѣкъ противъ него. Памятаючи на тї науки, стараютъ ся и многі народы законными реформами усувати перешкоды, що спиняють природный поступовый розвôй.

На тôй дорозѣ внутрѣшнои орґанізаціи находимось и мы та працюємо по можности. Але то анѣ трошки не выстає, щобы собѣ то забезпечити, що маємо, а ще менше, щобы поступъ зробити можливымъ. Головна причина того єсть въ тôмъ, що нашъ народъ по бôльшôй части єсть пôдъ чужимъ панованьемъ и, що ще гôрше, що всѣлякі захланнї рахубы не дозваляютъ балканьскимъ народамъ пôднятї голову. Сотки лѣтъ проливаютъ балканьскі народы свою кровь, а все лишь чужимъ на щастє, а то ще и нинѣ такъ веде ся и хто знає, доки ще такъ буде? Обовязкомъ теперѣшныхъ людей єсть то зло усунути або бодай єго зменшити. Великі мыслителѣ и патріоты всѣхъ племенъ балканьскихъ прийшли до переконаня, що безъ союза всѣхъ балканьскихъ народôвъ не буде для нихъ добра анѣ тревалого мира въ Европѣ и нѣчого не поможе, що хтось буде старати ся не допустити до того.

О Европѣ, що не має серця, не треба и говорити. Передъ нами стоитъ таке питанє: чи треба покинути неудачнї-пробы балканьского союза и лишити подѣямъ руйнувати дотеперѣшнї здобутки оплаченї кровю? Пôдчасъ орґанізаціи нашои партіи пôднято спасенну гадку балканьского союза и принято єи въ проґраму; треба єи лишь оживити. Нашимъ дѣломъ єсть брати ся теперь до роботы. Приятелѣ, зъ котрыми я говоривъ, суть того погляду, що ту гадку треба ширити, щобы она тымъ бôльше вкорѣняла ся не лишь у насъ, але и у другихъ народôвъ балканьскихъ, якъ то стало ся вже у Грековъ.

Зъ тои причины уважаю за вôдповѣдне утворити товариство, котрого обовязкомъ було бы енерґічно взятись до роботы. Але передовсѣмъ потреба, щобы мы зôбрали ся на братню нараду, може до Ягодины, щобы тамъ уложити проґраму роботы. Повѣдомляючи тебе о тôмъ, прошу тебе приѣхати дня 31 мая с. р. до Ягодины и привести зъ собою ще и другихъ приятелѣвъ, котрымъ якъ и намъ лежитъ будучнôсть сего краю на серци. Мы запросили ще богато другихъ приятелѣвъ зô всѣхъ частей нашои вôтчины. „Помагаймо собѣ самі, а Богъ намъ поможе!“ — Твôй товаришъ: Дим. Катичь.“

Рада державна.

Въ комисіи буджетовôй домагавъ ся референтъ комисіи пос. Русъ пôдвысшення сумы въ позиціи „доходы зъ почтъ“ о 350.000 зр. и жадавъ реформы тарифы телеґрафічнои вôдповѣдно вымогамъ часу. Пос. Гайльсберґъ обговорювавъ прикре положенє урядниковъ почтовыхъ, мужескихъ и женьскихъ, и домагавъ ся полѣпшення ихъ долѣ. Герольдъ звернувъ увагу на то, що въ наслѣдокъ тяжкои службы доходитъ ледви 13% урядниковъ почтовыхъ до вѣку 48 лѣтъ, а на 1000 гине 30 божевôльствомъ. Послы Катрайнъ и Кайцль промавляли въ оборонѣ листоносôвъ а послѣднїй домагавъ ся увольненя ихъ по обѣдѣ вôдъ службы. Пос. Рутовскій обговорювавъ почтовї вôдносины въ Галичинѣ доказуючи, що особливо въ нашôмъ краю положенє урядниковъ почтовыхъ дуже прикре, бо они перетяженї роботою маютъ дуже малї доходы. Въ наслѣдокъ того непропорціонально богато зъ нихъ умирає. Комисія буджетова ухвалила вôдтакъ резолюцію взываючу правительство до якъ найскоршои реформы въ сѣй справѣ.

Въ справѣ петиціи, пôдписанои 4770 урядниками почтовыми и телеґрафічными зъ цѣлои Австріи о полѣпшенє ихъ судьбы, предкладавъ референтъ деякі змѣны черезъ посуненє третои части урядниковъ до высшои ранґи, высшои платнѣ для урядниковъ, занятыхъ при амбулянсахъ и за бôльше годинъ працѣ при апаратѣ Гіґеса, а на конець скороченє часу 40 лѣтъ на 35 яко речинця потрѣбного, щобы достати цѣлу пенсію. Въ дискусіи забиравъ голосъ также мін. Бакеґемъ и доказувавъ, що положенє низшихъ урядниковъ почтовыхъ въ послѣдныхъ рокахъ значно полѣпшило ся. Міністеръ заповѣвъ удержавненє телефону и реформу тарифы телеґрафічнои.

Переглядъ політичный.

Въ кругахъ парляментарныхъ ходитъ чутка, що ґенеральна дебата буджетова розпочне ся не скорше якъ дня 11 червня.

Недавно тому розôйшлась була чутка, що правительство угорске постановило не переносити столицѣ угорского примаса зъ Острігома до Будапешту. Теперь же сказавъ угорскій міністеръ просвѣты ґр. Чакій, що вѣсть та, котру подала була одна клерикальна часопись угорска єсть зовсѣмъ безосновна, бо правительство обстає и дальше при своѣмъ проектѣ.

Розôйшлась була ще и така чутка, що въ виду тыхъ демонстрацій, які недавно тому були въ Празѣ на выставѣ, де ческі студенты побили ся зъ нѣмецкими и де францускихъ студентôвъ остентативно гощено, Є. Вел. Цѣсарь не приѣде на выставу. Теперь же доносятъ до *Politik*, що доси не выдано нѣякихъ такихъ диспозицій що до приѣзду Цѣсаря, зъ котрыхъ можна бы вносити, що Цѣсарь не приѣде. Можна бы то припускати хиба лишь тогды, коли бы повторили ся такі демонстраціи якъ пôдчасъ гостины францускихъ студентôвъ або демонстраціи противъ теперѣшного напряму політики державнои.

Зъ Москвы доносятъ до анґлійскихъ ґазетъ, що тамошна поліція має на списѣ 12.500 жидôвъ, зъ котрыхъ вже 7.000 прогнала. Кажутъ такожь, що вел. кн. Серґій хотѣвъ зъ разу обняти ґен.-ґубернаторство въ Москвѣ ажь по повнôмъ очищеню мѣста зъ жидôвъ. Зъ Парижа знову розôйшлась чутка, що властитель цукроварень въ Россіи жидъ Бахі спродавъ свои цукроварнѣ и має теперь вынести ся зъ Россіи. Такъ само постановивъ и звѣстный банкіръ россійскій жидъ Поляковъ закрыти свôй банкъ и перенести ся до Парижа.

Нападъ на зелѣзницю пôдъ Черкескеи буде мабуть лишь о стôлько мати ще дальшї наслѣдки, що державы европейскі зажадаютъ въ дипльоматичнôй дорозѣ вôдъ Порты, щобы она лѣпше забезпечила у себе зелѣзницѣ вôдъ подôбныхъ нападôвъ. Згаданый нападъ не позоставъ однакожь и безъ политичнои прикра-

---

На тї слова жѣнка поблѣдла и втекла.

— Най Оксень Гончарь, кôнчивъ Тадей, збирає ся въ сейчасъ въ дорогу — має вôнъ конѣ?

— А має пане, у него найлѣпшї

— Поѣде зъ вами до Бердычева, вамъ предѣнь треба одной пôдводы?

— Я мавъ брати двôрскї, фôльварковї конѣ.

— Якъ разъ тому кажу єму — коней тыхъ буде менѣ треба. — Ихъ мабуть бôльше тамъ въ хатѣ?

— Такъ, пане.

— Значить ся, вôнъ може ѣхати?

— Може, Пане.

— Прошу такъ зробити, якъ кажу.

Економъ взявъ той розказъ за дивну химеру жалованя фôльварковыхъ коней и вôдойшовъ. Але и Уляны вже не було. Тадѣй стоявъ въ дверохъ на засѣдцѣ. Потôмъ выйшовъ на городъ, знавъ, що тамъ николи вôдъ стороны озера вѣшано хусты, набирано воду. Якъ живъ, нѣколи не застанавлявъ ся надъ тымъ, де и якъ робило ся що у него дома, теперь всѣ подробицѣ приходили єму на думку.

Зôйшовъ надъ озеро, ту дѣйстно стояла Уляна, але задумана, опустивши руки; не видячи єго здвигала плечима, хитала головою, розмавляючи зъ своими думками.

— Но, вже будешь на часъ вôдъ него вôльна.

Уляна повертаючи ся скрикнула.

— Твôй чоловѣкъ выѣде нинѣ, добавивъ Тадѣй.

— Ой! дасть вôнъ менѣ за тоє!

— Зъ вôдкижь може знати?

— Вôнъ, коли найменше знає, здогадуєсь найбôльше, вôдповѣла дворачка.

— Надъ чимъ же ты такъ думала, якъ я тутки прийшовъ?

— Чи я знаю?

— Про мене певно нѣ.

— Хибажь менѣ про пана думати?

— А чому бы нѣ, коли я думаю про тебе.

— Про мене? — запытала молодиця споглядаючи єму въ очи — а тожь чому?

— Самъ не знаю, вôдповѣвъ паивно Тадѣй; але — але якъ тебе побачивъ, вôдъ тогды — все ты менѣ снуєшь ся по мысли.

— Я? Хрестъ мене побий! Панъ бы думали про мене.

— Буцѣмъ тебе люблю, Улянко, тôлько не по вашому, не по хлопски и не по двôрски, але такъ, якъ то люблять ся по паньски.

И приступивъ, та обôймивъ и хотѣвъ поцѣлувати, але она выхопила ся перелякана и заголосила жалôбно:

— А мои дѣти!!

— Въ тебе є дѣти?

— Є — вôдповѣла тихо — небожатъ двоє маленькихъ.

— Та чомужь боишь ся о нихъ, промовивъ зближаючи ся знову; — хибажь я имъ що зроблю — хиба твôй чоловѣкъ имъ що зробить?

— Ой! вôдповѣла сумно Уляна — чула я про те коханє — завсѣгды кôнчить ся оно бѣдою, моимъ дѣткамъ буде зле.

— Смѣй ся зъ того, Уляно, сказавъ Тадѣй розгортаючи на чолѣ волосє, немовъ бы зъ нимъ хотѣвъ розгорнути гадки. — Та щожь, тото зле на кôнци?

— Якъ хто кому присягавъ въ церквѣ, а пôпъ благословивъ, коло вôвтаря опровадивъ и разомъ хрестъ цѣлували и зъ одного кубка пили — о! то не добре ломити присягу, и злый конецъ завсѣгды.

Тадѣй не знавъ що сказати.

— Слухай Уляно, — сказавъ, обôймаючи єѣ крѣпко — нинѣ твôй чоловѣкъ поѣде. Є у васъ хто бôльше въ хатѣ?

Она мовчала понуро.

— Щожь, не хочешь менѣ вôдповѣсти? Такъ поспытаю економа, щобы цѣлый дворъ догадавъ ся чому.

— Є насъ кôлькоро въ хатѣ, — промовила живо Уляна, поднимаючи очи — паробокъ, дѣвчина, дѣти. Але на що панови се знати?

— Слухай, — сказавъ Тадѣй — я буду нинька у тебе.

Сказавши то и не хотячи знати нѣ чути вôдповѣди, вôдвернувъ ся наразъ и пôйшовъ домôвъ; разъ тôлько обернувъ ся знехотя и заздрѣвъ, що Уляна стоячи на однôмъ мѣсци, кôнцемъ запаски обтирала слезы.

(Дальше буде.)

ски. Розбишаки, що напали на поѣздъ мають бути самі Греки и стоять пôдъ проводомъ ватажка такожъ Грека зъ роду та надають собѣ значѣнє політичне. Фактомъ єсть, що въ Черкескеи (по нашому: черкеске село) и єго околици жиє найбôльше Грекôвъ; суть тамъ такожъ Черкесы, котрі колись зайшли зъ Россіи, але тыхъ єсть мало.

Про нападъ на зелѣзницю пôдъ Черкескеи, находять теперь ще такі вѣсти: Розбишаки суть по найбôльшôй части Греки, хочь декотрі зъ нихъ говорять по французски и италіяньски. Ихъ ватажко называєсь Атанасъ, Грекъ зъ роду; єсть то той самъ, що минувшого року зловивъ бувъ братанича султана, нападавъ на стацію зелѣзницѣ Ескі-Баба, а недавно тому обрабувавъ двохъ будникôвъ при зелѣзници и одного урядника вôдъ зелѣзницѣ Всѣхъ розбишакôвъ було около трицять и здаєсь, що они числили на богатого банкіра Раллі зъ Лондону, котрый мавъ ѣхати въ недѣлю; але той опôзнивъ ся и вертавъ ажъ въ понедѣлокъ. Розбишаки застановивши поѣздъ и звязавши кондуктора, велѣли показувати собѣ всѣмъ пасажирамъ паспорты, а вôдтакъ вôдбирали вôдъ нихъ грошѣ и годинники; перешукали такожъ ваґонъ почтовый и порозрѣзували мѣшки зъ листами, але не знайшли въ нихъ нѣчого. Про судьбу увязненыхъ розбишаками не чувати доси нѣчого.

Новинки.

— **Є. Ексц. п. Намѣстникъ** ґр. Бадені выѣхавши въ середу зъ Лôвчицъ оглянувъ мôстъ на Свѣчи въ Журавнѣ, вôдтакъ мосты на Днѣстрѣ и на Свѣчи. На граници калуского повѣту дожидали Є. Ексцеленцію крôмѣ калуского старосты и маршалка повѣтового такожъ и численно зôбрана шляхта. Переѣзджаючи черезъ святочно пристроєный Войниловъ задержавъ ся п. Намѣстникъ при тріюмфальныхъ воротахъ, де Єго дожидала старшина громадска, духовеньство, урядники судові, процесіи церковни и кагалъ зъ торою. Въ полудне приѣхавъ п. Намѣстникъ до Калуша и тамъ люструвавъ староство, а вечеромъ ще оглянувъ мѣсто. Вчера оглядавъ п. Намѣстникъ саліны и копальню каініту а побувши въ копальни пôвтора годины люструвавъ урядъ салінарный и продажь соли; опосля оглянувъ школы народні, броваръ камеральный, Выдѣлъ повѣтовый и поѣхавъ надъ Лôмницю оглянути мѣсце, де почавъ ся ставити мôстъ. Вôдтакъ принимавъ въ староствѣ репрезентацію повѣтову и громадску, представителѣвъ духовеньства, урядникôвъ судовыхъ и салінарныхъ. По обѣдѣ выѣхавъ п. Намѣстникъ повозомъ до Долины.

— **Конкурсъ.** Президія Намѣстництва розписала конкурсъ на посаду комісаря и концепіста при дирекціи поліціи у Львовѣ. Подання треба вносити до президіи дирекціи поліціи у Львовѣ до дня 20 червня с. р.

— **Выборъ доповняючій** одного члена Рады повѣтовои въ Старôмъ мѣстѣ зъ громадъ сѣльскихъ розписаный на день 9 липня с. р.

— **Богородчаньска Рада повѣтова** постановила ратувати довжникôвъ банку рустикального въ тамошнôмъ повѣтѣ въ той способъ, що ухвалила значну суму вѣрительности банковои бо 81.355 зр., яка тяжить на довжникахъ, переняти на себе, зъ банкомъ справу полагодити и довжникамъ дати можнôсть сплатити довги и не вôддати своеи землѣ въ чужі може ще и жидôвскі руки.

— **Въ Розгôрчу** стрыйского повѣта завязалась нова читальня заходами мѣсцевого священика о. Ґеґейчука. На першихъ загальныхъ зборахъ выбрано выдѣлъ, до котрого вôйшли; о. Ґеґейчукъ, яко голова читальнѣ, Учитель Петро Медвѣдь, яко заступникъ головы, а яко выдѣлові: Гнатъ Стасьенко, Дмитро Котикъ и Иванъ Стасьенко. Заступниками выдѣловыхъ выбрано Сенька Артима и Данила Марицяка.

— **Въ справѣ будовы зелѣзницѣ зъ Станіслава до Сиготу** на Угорщинѣ, котра має ити черезъ Богородчани, Надвôрну и Делятинъ, рѣшила богородчаньска Рада повѣтова причинити ся помочію а директоръ солотвиньского скарбу бар. Лібіґа обѣцявъ дати на будову 50.000 зр., коли зелѣзниця буде ити попри Солотвину и Старуню-Роппце, де суть копальнѣ нафты и воску земного.

— **Товариство рускихъ ремѣсникôвъ „Зоря“ у Львовѣ** урядже завтра въ огородѣ Кисельки надъ ставомъ, на дохôдъ касы запомоговои, великій фестинъ при участи хору и войсковои музики 55 полку. Въ проґраму принято аматорске представленє, декламацію, танцѣ и т. д. Вступъ вôдъ дорослои особы 20 кр. Початокъ о годинѣ 4-ôй зъ полудня.

— **Въ Скалатскôмъ и Збараскôмъ** лютилась дня 29 и 30 мая туча зъ градомъ и наробила великои шкоды особливо въ селахъ: Староміщина, Скорики, Мединь, Пеньковцѣ, Просôвцѣ, Воробѣѣвка, Голошинцѣ, а буде ихъ бôльше, только що про нихъ ще невѣдомо. Найбôльше потерпѣла Староміщина; въ другихъ мѣсцевостяхъ выбило по части озимины, гречки, мѣсцями бараболѣ позносило до цѣлця, де були коноплѣ, лишилась стерня або нѣчого.

Зборôвъ и єго околицю до кôлькохъ днѣвъ стрѣтило вже другій разъ нещастє вôдъ тучѣ и громôвъ. Въ середу саме въ полудне лютилась тамъ знову коротка але грôзна туча; грôмъ разъ по разъ ударивъ три разы и въ трохъ мѣсцяхъ, на передмѣстю Войтôвщина, и въ сторонахъ, якъ лежать села Товстоголовы и Озерянка показались три великі луны вôдъ пожару. На Войтôвщинѣ згорѣвъ фôльварокъ ґр. Войтѣха Дѣдушицкого; погорѣли: шопа, стодола и молотарня та 60 кôпъ гороху. Шкода була убезпечена. Про два другі пожары нема ще близшихъ вѣстей.

— **Саранча** зачинає въ полудневôй Россіи на добре загнѣздзкувати ся, а головно въ ґуберніяхъ єлисаветградскôй, тифліскôй и коло Баку. Въ декотрыхъ сторонахъ знищено доси бôльше якъ 1000 пудôвъ (16.000 кільоґрамôвъ) яєчокъ, зъ котрыхъ въ теперѣшну пору була бы вже вылазила молода саранча. Мѣсця, де знайдено яєчка саранчѣ перекопано, полито нафтою и вôдтакъ пôдпалено нафту, щобы тымъ способомъ спалити ще тѣ, які може ще въ земли лишили ся. Зъ полудневого Єгипту надходить вѣсть, що тамъ появились такожъ величезні масы молодои саранчѣ, котра дуже легко може кинутись и на пôвночный Єгипетъ.

— **Скаженый песъ въ церквѣ.** Въ мѣстѣ Детроа въ Сполученыхъ державахъ влетѣвъ скаженый песъ пôдчасъ богослуженя до церкви и цѣлый запѣненый бѣгаючи по церквѣ та кусаючи на всѣ боки, наробивъ страшного переполоху. Хто якъ мôгъ такъ ратувавъ ся; люде вылазили на лавки и престолы та почали тиснути ся на хоры и ґалєріи. Богато жѣнокъ зôмлѣло зô страху. Вкôнци удалось паламареви приголомшити пса ударомъ по головѣ и вôнъ выволѣкъ єго зъ церкви, а якійсь мужчина, що мавъ при собѣ револьверъ, добивъ єго на дворѣ.

Всячина.

— **Міліоновый скарбъ** найшли предприємцѣ, що въ Ріо-Янейро розбирають старый замокъ Санъ Антоніо. Въ пôдземныхъ коморахъ сего будынку найшли они 112 скринь окованыхъ зелѣзомъ, чотири скриньки зовсѣмъ зелѣзні и 16 мѣшкôвъ зъ старыми испаньскими грошми золотыми. Весь той скарбъ, що представляє суму 70 міліонôвъ франкôвъ бувъ закопаный въ тыхъ коморахъ въ земли. Крôмъ того знайдено ще кôлька цѣкавыхъ документôвъ. Мѣжь иншими найдено квитъ пôдписаный игуменомъ Єзуитôвъ о. Антономъ Десартъ на 20 міліонôвъ въ золотѣ, котра то сума була призначена на данину для португальского короля Іоана V, коли вôнъ мавъ приѣхати до Бразиліи Здаєсь, що Єзуиты сховали ті грошѣ, коли маркізъ де Помбаль загрозивъ имъ, що ихъ прожене зъ краю. Знайдено такожъ списъ, зъ котрого выходить, що въ тôмъ замку єсть десь ще закопаныхъ 2400 кільоґр. золотого пѣску и 945 кільоґр. золота въ штабахъ. За тымъ золотомъ шукають теперь дуже пильно. Здає ся, що до сего величезного скарбу будуть робити собѣ претенсію не лишь ті, що єго найшли, та бразилійске правительство, але ще и король португальскій та Єзуиты.

— **Слонева кôсть.** Якъ звѣстно, доставляють намъ правдивои кости слоневои лишь клы слонѣвъ, котрі иногдѣ бувають дуже довгі. Добре вырослі клы слоневі доходять до двохъ метрôвъ довготы и важить 30 до 56 иногдѣ навѣть 75 до 90 кільометрôвъ Выимково бувають и бôльші. Такъ убито въ 1882 р. надъ рѣкою Замбезѣ слоня, що мавъ клы на 2 и чверть метра довгі, а котрі важили 144 и пôвъ кілоґрама. Звѣстный подорожникъ Самуилъ Бейкеръ, привѣзъ бувъ зъ Африки оденъ зубъ слоневый, що бувъ ажъ 3 метры и кусень довгій. Цѣкава була бы рѣчь знати, кôлько то слонѣвъ убивають що року, щобы зъ нихъ дôстати кôсть слоневу, котрои що року привозять до Европы пересѣчно по 868.000 кільоґрамôвъ. — Найбôльше кости слоневои привозять зъ Африки, бо ажъ 848.000 кільоґрамôвъ, вôдтакъ зъ Индіи передъ- и заґанґесовыхъ къ скôлькости 18.000 кільоґрамôвъ, и наконецъ зъ Цейльону, Суматры. Цѣна кости слоневои стала теперь два разы такъ высока, якъ була давнѣйше; около 1850 р. платили за кільоґр. по 6 до 7 зр., а теперь платять по 13 до 14 зр.

Вѣсти епархіяльні.

Еп. Перемыска.

Испытови конкурсовому въ дняхъ 26 и 27 мая с. р., пôддавали ся оо. Дуркотъ Петро, Сприсъ Григ., Романовскій Вас., Журавецкій Григ., Бордунъ Дим., Жарскій Мих., Колтунюкъ Ник., Леонтовичь Адріянъ, Лебедовичь Алексей, Давидовичь Брон., Ломницкій Нилъ, Савчинъ Иванъ, Чайковскій Волод., Ленчикъ Іосифъ, Миськъ Вас., Котецкій Ник., Левицкій Левъ и Михальчукъ Иванъ.

Господарство, промыслъ и торговля.

Торгъ збôжемъ.

5 червня	Львôвъ	Терно-поль	Подволо-чиска	Ярославъ
Пшениця	9·75 10·50	9·50 10·30	9·— 10·15	9·80 10·50
Жито	7·30—8·—	6·75—7·65	7·20 —7·60	7·50—8·10
Ячмѣнь	6·25—7·—	6·——6·75	5·75—6·50	6·25—7·25
Овесъ	7·50—7·70	7·——7·50	6·85—7·50	7·50—8·25
Горохъ	—·——·—	6·— 10·—	6·— 10·50	6·30—9·75
Выка	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Рѣпакъ	12·50 13·50	12·50 13.25	12·25 13·30	13·—14·—
Хмель	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Конюшина чер.	42·—52·—	41·—48·—	41·—47·—	42·—52·—
Конюшина бѣла	—·——·—	—·——·—	—·——·—	—·——·—
Оковита	15·—15·50	—·——·—	—·——·—	—·——·—

Все за 100 кильо netto безъ мѣшка.

Хмель ôдъ —·— до —·— за 56 кильо.

Оковита готова за 10.000 літр. пр. loco Львôвъ ôдъ 18·— до 19·50 зл.

Телеграмы.

Вѣдень 5 червня. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ депутацію мѣста Тріесту, котра пôдъ проводомъ бурмістра приѣхала просити въ справѣ залишеня вôльного порту въ нѣмъ. Є. Вел. Цѣсарь принимавъ такожъ депутацію ческихъ бурмістрôвъ зъ надъ Моравы, котра пôдъ проводомъ пос. Просковеца просила о реґуляцію сеи рѣки.

Прага 5 червня. Намѣстникъ ґр. Тунъ, занедужавъ на фебру ґастричну.

Берлинъ 5 червня. *Nordd. Allg. Ztg.* доказує, що вѣсть, ширена *Hamb. Corr.*, будьто бы по уступленю кн. Бісмарка вôдносины Нѣмеччины до Россіи погôршили ся, єсть лишь чистою выдумкою, обчисленою на занепокоєнє умôвъ.

Парижь 5 червня. Ґр. Доней именованый французскимъ посломъ въ Копенгазѣ.

Река 5 червня. На день 21 червня сподѣвають ся тутъ приѣзду вôсьмохъ кораблѣвъ военныхъ анґлійскои ескадры. На приняте Є. Вел. Цѣсаря роблять ся тутъ великі приготовленя. Въ торжествѣ принятя Цѣсаря возьме участь такожъ и анґлійска ескадра.

Вôдвѣчательный редакторъ: Адамъ Креховецкій.

ИНСЕРАТЫ до „Народнои Часописи“ просимо пересылати до конторы пана **ЛЬЕОПОЛЬДА ЛИТЫНЬСКОГО** у Львовѣ, ул. Валова ч. 14. Цѣна стиха въ одноразовôмъ инсератѣ стоить 7 кр., при бôльше разовôмъ помѣщеню 6 кр. ôдъ стиха петитового. Пп. Купцѣ и Промышленники, котрî частѣйше будуть свои оповѣщеня умѣщати, одержують ôдповѣдный рабатъ.

Гербата россійска. — Самовары Тульскій.

Перша краєва фабрика товарôвъ плятерованыхъ, зовимыхъ **хиньске срѣбло**

ЯКУБОВСКІЙ & ЯРРА

Львôвъ, Ринокъ ч. 37. Краковъ, Ринокъ ч. 26.

поручають:

Предметы служачî до ужитку церковного и домового, ôдповѣднî на **выправы слюбнî, подарунки,** у великôмъ выборѣ **по приступныхъ цѣнахъ.**

Репарацiи, срѣбленя и золоченя всѣхъ въ се званье входячихъ предметôвъ, **тревало и дешево.**

Цѣнники на жаданье оплатно, опакованье безплатно. 1—1.

Мешканьцѣ Львова!

можуть хôснувати ся знаменитымъ вынаходкомъ

проф. Сокселета

молоко стерилизоване

пôсля методы того професора, єсть найлѣпшимъ зъ штучныхъ кормôвъ для немовлятъ и заступає цѣлкомъ кормъ грудный.

Дѣти, скормленî тымъ молокомъ не слабують на жаднî слабости жолудковî або кишковî и въ загалѣ не пôдлягають такъ легко слабостямъ.

Цѣна мѣсячного кормленя 180 фляшокъ 7 зл.

Молоко коштує найменше два разы тôлько.

Проспекта и поясненя даромъ. Замовленя прiймає

Контора Льеопольда Литыньского,

у Львовѣ, при улицѣ Валовой ч. 14 (побôчь Центральнои Каварнѣ.

БРОНИСЛАВЪ ВИТКЕВИЧЬ

аптикарь у Львовѣ (улиця Жолкôвска, побôчь рампы

поручає:

Нервотонъ.

. Средство домове помôчне у многихъ боляхъ, ревматизмахъ, ломаняхъ, ихiосѣ и параличахъ.

Цѣна фляшки: 40 кр.

Подяка. Добротвôръ, 13 марта 1890.

Вп. Брониславъ Виткевичь, аптикарь, Львôвъ-Пôдзамче.

Передъ кôлькома лѣтами черезъ апоплєксiю утративъ я силу въ правôй руцѣ, що тымъ тяжше мя дôткнуло, що зъ причины того мусѣвъ я покинути выгôдне мѣсце яко официялиста приватный и зôставати зъ моєю родиною безъ наименшои помочи.

Въ моихъ терпѣняхъ уживавъ я найрозличнѣйшихъ средствъ, якî менѣ тôлько раджено, но все на дармо.

Доперва уживанье черезъ довшiй часъ **„Нервотону“**, препоручуваного въ анонсахъ **„Календаря здоровя Леопольда Литыньского“**, доказало чуда! Ото теперь рушаю рукою якъ давнѣйше. Дякую Вамъ Пане, що своимъ чудеснымъ средствомъ стали вы найбôльшимъ добродѣємъ терпячихъ людей. Антонiй Новаковскiй.

COGNAC

курацiйный

правдивый французскiй

первоpядной фирмы Ришеръ по цѣнѣ 3.50 до 7 зр. за фляшку — высылає за послѣплатою

Льеопольдъ Лѣтыньскiй,

Львôвъ, ул. Валова 14.

Всякого рода

ВИНА

ЛѢЧНИЧÎ

дôстати можна кождого часу въ конторѣ

Льеопольда Литыньского

у Львовѣ, при улицѣ Валовой ч. 14.

Яковъ Федеръ

мѣскiй лѣкарь и акушеръ

бувшiй секундарiюшь общого шпиталя у Львовѣ, осѣвъ въ **Устю зеленôмъ.**

АПТЕКА ПÔДЪ „СРѢБНЫМЪ ОРЛОМЪ“

ЖИГМОНТА РУКЕРА

поручає:

Знаменитî средства до консервованя зубôвъ и яселъ и удержаня ямы губнои въ цѣлковитôй чистотѣ, именно

Порошокъ до зубôвъ салициловый и зъ руты надає зубамъ снѣжну бѣлость и не ушкоджуючи цѣлкомъ шклива хоронить ихъ передъ спорохнѣлостiю.— Цѣна шкатулки 25 и 35 кр.

Вода анатеринова, настôй на зѣляхъ антисептичныхъ, а також и **вода салицилова,** котрои пару капель розпущенныхъ въ шклянцѣ воды, по выполоканю губы усуває зъ неи непрiятный смакъ, а также забеспечує ясла передъ всѣми **слабостями.**

Equitable.

Найбôльше Товариство асекурацiйне на свѣтѣ, концессiоноване въ Австрiи 11 паздерника 1882 р.

Резерва для убезпеченыхъ въ Австрiи мусить бути въ Австрiи складана, а крôмъ того служить на покрытье убезпечень палаты Товариства у Вѣдни (Stock im Eisenplatz), вартости 2 милiонôвъ.

Ґенеральна аґенцiя для Галичины и Буковины у Львовѣ ул. Валова ч. 3. пôдъ управленємъ И. Пiепеса.

Найбôльше	**Найпевнѣйше**	**Найкорыстнѣйше**
Станъ убезпеки въ кôнцемъ р. 1890 1,891.656.182 злр. Новî интереса въ року 1890 509,565.267 злр.	Майно власне зъ кôнцемъ р, 1890 298,109.361 милiоновъ злр.	Резерва высковъ, въ котрôй мають удѣлъ обезпеченя злр. 59,351 118

Всякî комбинацiи убезпечень на житье.

Надзвычайнî корысти.

КОНТОРА ВЫМѢНЫ

ц. к. упр. гал. акц.

БАНКУ ГИПОТЕЧНОГО

купує и спродає

всякî ефекта и монеты

по курсѣ деннôмъ найдокладнѣйшомъ, не числячи жадной провизiи.

Яко добру и певну льокацiю поручає:

- **4½%** листы гипотечнî.
- **5%** листы гипотечнî премiованî.
- **5%** листы гипотечнî безъ премiи.
- **4½%** листы Тов. кредитового земс.
- **4½%** листы Банку краєвого.
- **4½%** пожичку краєву галицку.
- **4%** пожичку пропинацiйну галицку.
- **5%** „ „ буковиньску.
- **4½%** пожичку угорской желѣзнои дороги державнои.
- **4¹/₁₀%** пожичку пропинацiйну угорску.
- **4%** угорскî Облигацiи индемнизацiйнî,

котрî то паперѣ контора вымѣны Банку гипотечного всегда купує и продає **по цѣнахъ найкористнѣйшихъ.**

Увага: Канторъ вымѣны Банку гипотечного прiймає ôдъ Вп. купуючихъ **всякî выльосованî, а вже платнî мѣстцевî паперѣ цѣннî,** якъ также **купоны за готôвку, безъ всѣлякои провизiи, а противно замѣсцевî,** лишень за ôдтрученьемъ коштôвъ.

До ефектôвъ, у котрыхъ вычерпали ся купоны, доставляє новыхъ аркушѣвъ купоновыхъ, за зворотомъ коштôвъ, котрî самъ поносить.

Зъ друкарнѣ В. Лозиньского, пôдъ зарядомъ В. И. Вебера.